

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

בבא קמא דף קית.

גזילה הלואה אבידה ופקדון, מה דינם בדלהלן?

האם אפשר לשלמם במדבר ¹	האם ניתנות להתבע במדבר	
לא משתלמים	ניתנו להתבע	גזילה והלואה
לא משתלמים	לא ניתנו להתבע	אבידה ופקדון

האם מוציאים ממון ע"פ הטענות דלהלן?

איני יודע אם החזרתי לך	איני יודע אם הלוייתי	
חייב - ברי עדיף	חייב - ברי עדיף	לרב יהודה ורב הונא
פטור ² , ובבא לצאת י"ש חייב	פטור, ובבא לצאת י"ש חייב	לרב נחמן ור' יוחנן
פטור, ובבא לצאת י"ש חייב	פטור, אפי' בבא לצאת י"ש	בלא תביעה

הגונב טלה מן העדר והחזירו, ושוב נאנס, מה הדין?

ידעו הבעלים מהגניבה	לא ידעו מהגניבה	
צריך להודיע ובלי הודעה חייב ³	אם מנו את הצאן - נפטר	לרב
אם מנו את הצאן - נפטר	אם מנו את הצאן - נפטר	לשמואל
אם מנו את הצאן - נפטר	לא צריך אפי' מנין להפטר	לר' יוחנן
אם מנו את הצאן - נפטר	צריך להודיע ובלי הודעה חייב	לרב חסדא

על מה קאי דין המשנה "מנו את הצאן ושלימה היא - פטור"?

רישא: הגונב טלה מן העדר והחזירו שלא לדעת - חייב	סיפא: לא ידעו בעלים לא בגניבתו ולא בחזירתו - פטור	
לא קאי - דלא מהני מנין	קאי - דמהני מנין	לרבא
קאי - דמהני מנין	קאי - דמהני מנין	לשמואל
קאי - דמהני מנין	לא קאי - דלא צריך מנין	לר' יוחנן
קאי - דמהני מנין	לא קאי - דלא מהני מנין ¹	לרב חסדא

¹ אכן אם אמר לו שיהיה הפקדון או הלאה אצלך משום שאני הולך למדבר, ואמר השני שגם אני הולך למדבר ואם ארצה להחזירם שם אחזירם לך שם, יכול להחזיר. והחידוש, דאפי' שלא היה כאן תנאי גמור, על כרחו יקבלם.

² כי עדיף להשאיר את הממון בחזקת הבעלים, ואין טענת ברי חזקה מספיק להוציא ממון. ופירש"י שעכ"פ משביעים אותו שבועת היסת שאין יודע, דלא גרע אם היה כופר לגמרי שהיו משביעים אותו. אולם תוס' (בד"ה רב) הביאו שזה מחלוקת הלישנות בגמ' בשבועות, וללישנא בתרא בעינן "דררא דממונא" - דהיינו שמתחילה הודה לו שחייב לו, ורק לבסוף טען שכבר נתן. אבל גם הם פסקו כלישנא קמא שחייב גם בלא "דררא דממונא". אולם ר"ת חולק וס"ל שאין לחייב מספק שבועה.

³ ואפי' מתה הבהמה באונס - חייב הגנב. ולא מועיל אפי' אם מנו הבעלים את הצאן אח"כ, דצריך להודיעם דוקא.

הוכן עי"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

בבא קמא דף קיח:

במה נחלקו התנאים דלהלן גבי הגונב טלה מן העדר וסלע מן הכיס?

לר' ישמעאל: למקום שגנב יחזיר		לר' עקיבא: צריך דעת בעלים	
כשמואל שגם בדעת מנין פוטר		כרב שבלדעת מנין לא פוטר ³	
כר' יוחנן שלא לדעת ל"צ אפי' מנין		טלה שלא לדעת ⁴	להו"א לרב זביד ⁵
דלא כלתה שמירתו		דכלתה שמירתו בגניבתו	

במה נחלקו הברייתות דלהלן, גבי הגוזל את חברו והבליע לו בחשבון?

תני חדא: יצא		תניא אידך: לא יצא
מנין פוטר		מנין אינו פוטר
כר' יצחק דאדם ממשמש כל הזמן		לא ס"ל לר' יצחק
דמנה גזלן ונתן לכיס בעה"ב שבודאי אח"כ מנה		מנה הגזלן ונתן לידו די"ל שלא מנה שוב בעה"ב
מנה ונתן בכיסו ואין לו שם זוזי אחריני		מנה וכו' ויש לו זוזי אחריני

כמה צאן מותר לקחת מן הרועים במקומות דלהלן?

במדבר		בייתות
דוקא ארבע או חמש שניכרים		דוקא ארבע או חמש שניכרים אבל לא שנים ושלש
לר' יהודה		לרבנן

¹ ומה שכתוב בסיפא שבמנין פוטר - לא קאי על הסיפא שלא ידעו בגניבתו דאז באמת לא מהני. אלא הפטור קאי על דין הרישא שידעו בגניבתו ולאחר שהחזירו מנו את הצאן אז נפטר. והטעם שיש לחייב יותר בשלא ידעו ולא מועיל מנין - משום שהרגיל אותה לצאת מן העדר, וכל זמן שלא ידעו הבעלים מהרגל זה - לא ידעו לשומרה כהוגן, ולכן אינו נפטר עד שיוודיעם.

² סברו בני הישיבה בתחילה שלכו"ע אית להו הא דרב יצחק דאמר אדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה, וממילא מיד שגנב הסלע ידעו מזה הבעלים - וחשיב גניבה לדעת. וממילא שייך כאן מחלוקת רב ושמואל, האם מנין פוטר בגניבה לדעת.

³ ולכן אף שודאי שידעו הבעלים בהחזרה - משום שאדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה, לא מהני מה שמחזיר אם לא יודיעם.

⁴ פי', דלכן נתנו שני דוגמאות, לומר שבאחד מיירי לדעת - שכן הרגילות למנות המעות בכיסו בכל שעה. ובטלה מיירי שלא לדעת, ובפלוגתא דר' יוחנן ורב חסדא שנחלקו היכא שגנב טלה ללא דעת בעלים, אם מהני מה שהחזירו - דלר' יוחנן מהני ולא צריך מנין, ולרב חסדא לא מהני עד שיוודיע ואפי' מנין לא מועיל וכנ"ל.

⁵ רב זביד דוחה, שאם סתם גנב (כצ"ל) מרשות הבעלים לכו"ע אית להו דרב חסדא - שחייב כל זמן שלא החזירה לדעת, משום שהרגילה לצאת מן העדר. ומחלוקת ר' ישמעאל ור"ע היא בשומר שגנב מרשות עצמו, שלר"ע כיון שגנב כלתה שמירתו ולא נאמן יותר לבעלים, ואפי' אם יחזיר לא מהני כל זמן שלא יודיע לבעלים. ואילו ר' ישמעאל ס"ל שהוא עדיין שומר - ומספיק הדעת דידיה.